

Sygn. akt IV Pa 35/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 maja 2019 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Rafał Jerka

SSO Tomasz Madej

SSO Beata Urbańska-Woike

Protokolant: st. sekr. sądowy Iwona Czyżewska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 26 kwietnia 2019 r. w Olsztynie

sprawy z powództwa W. J. (1)

przeciwko (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B., (...)

Sp. z o.o. z siedzibą w B.

o odszkodowanie za wypowiedzenie umowy o pracę, wynagrodzenie za godziny nadliczbowe za okres 01.09.2013 r. do 30.06.2016 r., o zasądzenie ekwiwalentu za używanie własnej odzieży

na skutek apelacji powoda W. J. (1)

od wyroku Sądu Rejonowego w Biskupcu IV Wydziału Pracy

z dnia 11 grudnia 2018 r.

sygn. akt IV P 95/16

uchyla zaskarżony wyrok w punkcie IV, co do oddalenia powództwa w stosunku do (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B. i w tym zakresie przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Giżycku IV Wydziałowi Pracy, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach instancji odwoławczej.

SSO Beata Urbańska-Woike SSO Rafał Jerka SSO Tomasz Madej

Sygn. IV Pa 35/19

UZASADNIENIE

W. J. (1) po ostatecznym sprecyzowaniu pozwu wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. kwoty

- 10.479,48 zł brutto tytułem odszkodowania za wypowiedzenie umowy na czas określony z naruszeniem przepisów

- 29.705,55 zł tytułem wynagrodzenia za czas pracy w godzinach nadliczbowych za okres od 1 września 2013 r. do 30 czerwca 2016 r.

- 4.404 zł ekwiwalentu używania odzieży własnej i obuwia roboczego za okres od 1 września 2013 r. do 30 czerwca 2016 r.

Uzasadniając swe żądanie powód wskazał, że strona pozwana pismem z dnia 22 czerwca 2016 r. wypowiedziała zawartą umowę z zachowaniem 2 tygodniowego terminu wypowiedzenia, podczas gdy termin ten powinien wynosić 3 miesiące. Podniósł także okoliczność, że nie było mu wypłacane wynagrodzenie za godziny przepracowane ponad normę 8 godzin dziennie, podczas gdy pracował on po 10 godzin, zaś w co drugą sobotę także często po 10 godzin.

W odpowiedzi na pozew pełnomocnik strony pozwanej wniósł o oddalenie powództwa w całości wskazując, że okres wypowiedzenia został wyliczony w sposób prawidłowy na podstawie art. 14 ust. 4 w zw. z art. 16 ustawy z dnia 25 czerwca 2015 r. o zmianie ustawy Kodeks pracy oraz niektórych innych ustaw, uznał powództwo z tytułu ekwiwalentu za używanie i odzieży i obuwia oraz prania odzieży do kwoty 1346 zł wnosząc o jego oddalenie w pozostałej części oraz wniósł o oddalenie powództwa w całości w zakresie nadgodzin.

Postanowieniem z dnia 27 czerwca 2018 r. Sąd wezwał do udziału w sprawie w charakterze pozwanego (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. (pismo, k. 494, post. k. 541). Wymieniona wniosła o oddalenie powództwa w całości powołując się na zarzut braku legitymacji biernej

Wyrokiem Sąd Rejonowy w Biskupcu z dnia 11 grudnia 2018 r. w sprawie IV P 95/16 zasądził od pozwanego zasądził od pozwanego (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. (obecnie w B.) na rzecz powoda W. J. (1)

- kwotę 10.479,48 zł tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę;

- kwotę 29.705,55 zł tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych za okres od 1 września 2013 r. do dnia 30 czerwca 2016 r. wraz z ustawowymi odsetkami od kwot i za okresy wskazane w wyroku

- kwotę 1346 zł tytułem zwrotu kosztów używania własnej odzieży i obuwia wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 30 września 2016 r. do dnia zapłaty

- w pozostałym zakresie powództwo oddalił (w tym co do pozwanej (...)spółka z z.o.o w B.)

Rozstrzygnięcie zostało poprzedzone następującymi ustaleniami

Powód został zatrudniony w spółce (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w P. od dnia 1 marca 2010 r. ostatecznie w oparciu o mowa o pracę na czas określony na czas określony do dnia 28 lutego 2022 r.

Praca w pozwanej spółce trwała od poniedziałku do piątku, zaś powód dodatkowo pracował w co drugą sobotę. Czas pracy każdorazowo wynosił 8 godzin, przy czym początkowo w spółce były dwie zmiany, tj. od godziny 6 do 14 oraz od 14 do 22. W. J. (1) jako kontroler jakości zobowiązany był do pozostania w spółce aż do zakończenia pracy przez wszystkich pracowników.

Powód poza pracą 8 godzinną pracował także w nadgodzinach, które zapisywał w prowadzonej przez siebie ewidencji. Za przepracowane nadgodziny pracownikowi nie przysługiwał dzień wolny, który mógł sobie odebrać w okresie rozliczeniowym. Łącznie W. J. (1) w okresie od 1 września 2013 r. do 30 czerwca 2016 r. wypracował 514 godzin nadliczbowych Podczas pracy W. J. (1) korzystał z własnej odzieży, nie była mu wydawana ani odzież ani obuwie robocze, strona pozwana nie zwracała powodowi kosztów z tym związanych.

W dalszej części Sąd Rejonowy wskazał, iż w dniu 9 lipca 2015 r. w wyniku przejścia zakłady pracy w trybie art 23¹ kp nowym pracodawcą powoda stała się (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P..

W dniu 22 czerwca 2016 r. spółka ta wręczyła wymienionemu oświadczenie o rozwiązaniu umowy za wypowiedzeniem przez pracodawcę

Sąd Rejonowy ustalił ponadto, iż w dniu 1 kwietnia 2018 r. nastąpiło przejście (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. (nastąpiła zmiana adresu spółki) przez (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B.

Mając na uwadze ustalony wyżej stan faktyczny Sąd Rejonowy w Biskupcu stwierdził, iż powództwo w przeważającej części w stosunku do pozwanej (...) z.o.o. było zasadne.

Odnosząc się do roszczenia powoda dotyczącego ekwiwalentu za używanie własnej odzieży i obuwia roboczego Sąd wskazał, iż uwzględnił roszczenie jedynie co do uznanej części powództwa kwoty 1346 zł, wskazując iż powód nie wykazał w toku postępowania iż poniósł koszty powyżej tej kwoty.

W zakresie roszczenia o godziny nadliczbowe Sąd a quo wskazał, iż w jego ocenie przeprowadzone dowody w postaci dokumentacji w zakresie ewidencji czasu pracy przedstawionej przez stronę pozwaną oraz składane przez pełnomocnika oświadczenia wykazały w sposób wystarczający, iż powód wykonywał pracę ponad dobową normę czasu pracy. Podkreślił przy tym, iż strona pozwana – mimo ciężącego na niej w tym zakresie obowiązku dowodowego - nie wskazywała, iż godziny nadliczbowe jakie wypracowywał powód były sukcesywnie zamieniane na dni wolne od pracy. W tej sytuacji Sąd opierając się na wyliczeniach biegłej księgowej zasądził na rzecz powoda od pozwanej (...) z.o.o. było kwotę 29.705,55 zł tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych wraz z odsetkami jak w pkt. II wyroku.

Zasądzając odszkodowanie za niezgodne z prawem wypowiedzenie umowy o pracę w kwocie 10.479,48 zł jak w pkt I wyroku Sąd Rejonowy wskazał, iż jego przesłanką jest ustalenie iż wbrew literalnemu brzmieniu umowy strony wiązała umowa na czas nieokreślony (a nie na czas określony) Sąd orzekający odwołał się do poglądu zaprezentowanym w wyroku Sadu Najwyższego z dnia 25 października 2007 r II PK 49/07 w którym zawarto tezę, iż niedopuszczalne jest zawarcie wieloletniej umowy o pracę na czas określony z klauzulą wcześniejszego jej rozwiązania za dwutygodniowym wypowiedzeniem, chyba że co innego wynika z przepisów prawa pracy albo z charakteru umowy dotyczącej wykonywania zadań oznaczonych w czasie albo, gdy z innych przyczyn nie narusza to usprawiedliwionego i zgodnego interesu obu stron stosunku pracy. Jeżeli zawarcie umowy o pracę na czas określony było niedopuszczalne, stosunek pracy podlega przepisom prawa pracy o umowie na czas nieokreślony. Pozwany zawarł z powodem umowę na okres ponad 10 letni nie wskazując przy tym obiektywnych powodów jej zawarcia akurat do tak odległego terminu zatem w ocenie Sądu należało uznać, iż łączyła strony umowa na czas nieokreślony. W tej sytuacji pozwana spółka nie dochowała warunków formalnych wypowiedzenia umowy o pracę wskazanych w art. 30§4 kp co uzasadniało orzeczenie o odszkodowaniu.

Oddalając powództwo wobec pozwanego (...)spółka z.o.o. z siedzibą w B. Sąd odwołał się do regulacji z art. 23⁽¹⁾§ 1 kp zgodnie z którą w razie przejścia zakładu pracy lub jego części na innego pracodawcę staje się on z mocy prawa stroną w dotychczasowych stosunkach pracy, z zastrzeżeniem przepisów § 5, zaś z § 2 tego samego przepisu wynika, że za zobowiązania wynikające ze stosunku pracy, powstałe przed przejściem części zakładu pracy na innego pracodawcę, dotychczasowy i nowy pracodawca odpowiadają solidarnie.

Powołując się na ugruntowanym stanowisko orzecznictwa i doktryny wskazał, iż przepis art. 23¹ § 1 kp nie stosuje się do osób, z którymi umowy o pracę zostały rozwiązane przed dniem przejścia zakładu pracy na innego pracodawcę (wyr. SN z 1.10.1997 r., I PKN 296/97, OSNAPiUS 1998, Nr 14, poz. 422; wyr. SN z 21.10.1999 r., I PKN 330/99, 2001, Nr 5, poz. 160, wyr. SN z 4.9.2013 r., II PK 363/12, MoPr 2014, Nr 3, s. 147). Dodatkowo przywołał tezę orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 20 stycznia 2014 r. II PK 118/13 zgodnie z którym przepis art. 23¹ § 2 kp stanowi konsekwencję przejścia zakładu pracy na nowego pracodawcę. Może kreować i kreuje odpowiedzialność solidarną dotychczasowego i nowego pracodawcy jedynie w tych przypadkach, w których nowy pracodawca staje się pracodawcą dla pracownika

„przechodzącego”. Nie istnieje natomiast solidarność odpowiedzialności w odniesieniu do tych zobowiązań, które nie wiążą się z przechodzącymi pracownikami.

W dalszej części Sąd Rejonowy wywiódł iż skoro w sposób nie budzący wątpliwości ustalono, iż umowa pomiędzy W. J. (1) a (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością została rozwiązana przed przejęciem (...) przez (...), nie mógł on być pracownikiem tej drugiej spółki, a tym samym nie ma możliwości odpowiedzialności solidarnej tych dwóch podmiotów. Z tych właśnie względów Sąd oddalił powództwo co do (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B..

Apelację od powyższego wyroku złożył powód.

Zaskarżył wyrok jedynie w części, tj w zakresie pkt IV w części oddalającej powództwo wobec pozwanej (...) sp. z o.o. zis w B..

Zarzucił wyrokowi w zaskarżonej części:

1. nierozpoznanie istoty sprawy wskutek zaniechanie przez Sąd rozważenia podanych przez powoda pod osąd żądania i twierdzeń w zakresie ponoszenia przez pozwaną (...)sp. z o.o, z/s w B. odpowiedzialności solidarnej z pozwaną (...) sp. z o.o. w B. za zobowiązania związane z prowadzeniem nabytego przedsiębiorstwa stosownie do przepisu art. 55(4) k.c. w zw. z art. 300 k.p. i pominięcia mogących mieć wpływ na rozstrzygnięcie meritum sporu dowodów zawnioskowane przez powoda dla ustalenia faktów istnienia tej odpowiedzialności,

ewentualnie, gdyby Sąd nie uznał zasadności zarzutu nierozpoznania istoty sprawy, wyrokowi w zaskarżonej części zarzucił:

2. niewyjaśnienie wszystkich okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy wskutek naruszenia przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na wynik sprawy, a mianowicie:

1. art. 217 § 3 k.p.c. przez bezzasadne oddalenie na rozprawie 20.09.2018 r. wniosków dowodowych z pisma powoda z 13.08.2018 r., tj z:

a. zeznań świadków Z. M., J. D., R. C., W. S.,

b. przesłuchanie stron z ograniczeniem do pozwanych spółek (ich prezesów zarządu - L. S.i Z. S.), mimo że okoliczność na jakie dowody te zostały zgłoszone (że pozwana (...) Sp. z o.o. z/s w B. ponosi odpowiedzialność solidarną z pozwaną (...) sp. z o.o. z/s w B. za zobowiązania związane z prowadzeniem nabytego przedsiębiorstwa stosownie do przepisu art. 55(4) k.c.) nie została wyjaśniona, a wnioskowani świadkowie i strony wyjaśniliby, że między pozwaną (...) sp. z o.o. z/s w B. a (...) Sp. z o.o. z/s w B. doszło do zbycia istotnych elementów przedsiębiorstwa (...) sp. z o.o., które determinują funkcje spełniane przez to przedsiębiorstwo (bez których przedsiębiorstwo to nie może funkcjonować) w rozumieniu przepisu art. 55(1) i 55(2) k.c. w zw. 55(4) k.c.

W oparciu o powyższe wniósł o:

1. uchylenie wyroku w zaskarżonej części na zasadzie art. 386§ 4 k.p.c. (zarzut nierozpoznania istoty sprawy) i przekazania sprawy w tym zakresie Sądowi Rejonowemu w Biskupcu do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia kosztów postępowania apelacyjnego

ewentualnie, gdyby Sąd nie uznał zasadności zarzutu nierozpoznania istoty sprawy, wnoszę o:

2. rozpoznanie w trybie art. 380 k.p.c. przez Sąd II instancji postanowień Sądu I instancji wydanych na rozprawie 20.09.2018 r. oddalających wnioski dowodowe powoda o dopuszczenie dowodu z zeznań świadków i przesłuchania stron z ograniczeniem do pozwanych zgłoszonych w piśmie procesowym pełnomocnika powoda z 13 sierpnia 2018 roku, na okoliczność, że pozwana (...) Sp. z o.o. zis w B. ponosi odpowiedzialność solidarną z pozwaną (...) sp. z o.o. zis w B. za zobowiązania związane z prowadzeniem nabytego przedsiębiorstwa stosownie do przepisu art. 55(4)

k.c. oraz o przeprowadzenie tych dowodów przez sąd II instancji na podstawie art. 382 k.p.c. i zmianę wyroku – po przeprowadzeniu uzupełniającego postępowania dowodowego – przez zasądzenie od pozwanej (...) Sp. z o.o. zis w B. kwot "wymienionych w pkt I, II i III wyroku solidarnie z pozwaną (...) sp. z o.o. z/s w B. oraz zasądzenie od pozwanej (...) Sp. z o.o. z/s w B. na rzecz powoda kosztów postępowania za II instancję według norm przepisanych.

W uzasadnieniu zarzutów apelacyjnych wskazano, iż zdaniem skarżącego odpowiedzialność solidarna pozwanej (...) Sp. z o.o. z pozwaną (...) sp. z o.o. z/s w B. powstała również w związku z nabyciem przez tę pierwszą spółkę przedsiębiorstwa (...) sp. z o.o. na zasadzie art. 55(4) k.c. stosowanym odpowiednio przez art. 300 k.p. Dalej apelujący wywodził, iż (...) sp. z o.o. przed dniem 1 kwietnia 2018 r. przekazała spółce (...) Sp. z o.o. wszystkich swoich pracowników, technologie, prawa wynikające z umów handlowych, dzierżawione pomieszczenia, maszyny oraz inne aktywa, a więc te składniki, które stanowiły przedsiębiorstwo w rozumieniu art. 55(1) k.c. poza firmą i pasywami. Takie działanie w ocenie powoda miało ukryć rzeczywiste zbycie przedsiębiorstwa celem uniknięcia odpowiedzialności solidarnej przez nabywcę pozwaną (...) Sp. z o.o. W dalszej części wskazał, iż wszystkie udziały w (...) sp. z o.o. posiada jednoosobowy właściciel spółki (...) Sp. z o.o., tj. Z. S.. Podniósł, iż istotą przedsiębiorstwa (...) sp. z o.o. z/s byli pracownicy oraz zlecenia wykonywane na rzecz podmiotów zewnętrznych w dzierżawionych halach i na dzierżawionych maszynach. C. ta „esencja” przedsiębiorstwa (...) sp. z o.o. została nabyta przez (...) Sp. z o.o. i z tego powodu pozwana (...) s.z.o.o. zdaniem apelującego na podstawie art. 55(4) k.c. ponosi solidarną odpowiedzialność za zobowiązania związane z prowadzeniem nabytego przedsiębiorstwa w tym za roszczenia powoda dochodzone w niniejszym postępowaniu.

W odpowiedzi na apelację pozwana (...) s.z.o.o. wniosła o jej oddalenie wskazując na bezzasadność podnoszonych przez skarżącą zarzutów.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Wyrok Sądu Rejonowego podlegał uchyleniu w zaskarżonej części zgodnie z wnioskami apelującego w myśl reguły zawartej w art. 386 § 4 kpc. Zgodnie ze wskazaną normą prawną Sąd drugiej instancji może uchylić zaskarżony wyrok i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania w razie nierozpoznania przez sąd pierwszej instancji istoty sprawy albo gdy wydanie wyroku wymaga przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości.

Jak przyjmuje się w orzecznictwie nierozpoznanie istoty sprawy zachodzi w przypadku dokonania przez sąd pierwszej instancji oceny prawnej żądania **bez ustalenia podstawy faktycznej, co wymagałoby poczynienia kluczowych ustaleń po raz pierwszy w instancji odwoławczej**; w takiej sytuacji uzasadnione jest uchylenie orzeczenia ze względu na respektowanie uprawnień stron wynikających z zasady dwuinstancyjności postępowania sądowego (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 5 grudnia 2012 r., I CZ 168/12, OSNC 2013, nr 5, poz. 68, z dnia 23 września 2016 r., II CZ 73/16, z dnia 24 stycznia 2017 r., V CZ 92/16, z dnia 22 lutego 2017 r., IV CZ 112/16, IV CZ 113/16 i IV CZ 114/16, oraz z dnia 14 czerwca 2017 r., IV CZ 18/17 i IV CZ 25/17).

Przypomnieć należy, iż Sąd Rejonowy oddalił powództwo w stosunku do (...) sp. z o.o. wskazując, iż w dacie przejęcia przez tą spółkę (1.04.2018 r.) poprzedniego pracodawcy powoda spółkę (...) sp. z o.o. w trybie art. 23(1) kp. wymieniony nie był już jej pracownikiem (jego umowa rozwiązała się w dniu 30.06.2016 r.) Istota sporu w zaskarżonej części nie sprowadzała się jednak do tego (co błędnie przyjął Sąd Rejonowy) czy art. 23(1) kp uzasadnia odpowiedzialność pozwanej (...) sp. z o.o. wobec powoda (strony były zgodne co do tego że ta regulacja nie uzasadnia odpowiedzialności spółki (...) za zobowiązania spółki (...)) ale czy jej źródła można upatrywać w szczególnej podstawie jaką jest regulacja zawarta w art. 55(1) k.c. w zw. z art. 300 kp (**sprzedaż przedsiębiorstwa**). Sąd Rejonowy oddalając wszystkie wnioski dowodowego pełn. powoda (k. 609 – 609v) które miały wykazać tezę o sprzedaży przedsiębiorstwa przez spółkę (...) spółce (...) sp. z o.o. (z którą wiąże się ustawowo solidarna odpowiedzialność obu podmiotów w myśl art. 55(4) kc.) zdaje się przyjmować pogląd, iż w zakresie wierzytelności pracowniczych działa wyłączenie reguła z art. 23(1) kp, która wyłącza inne (nie wskazane w kodeksie pracy) podstawy odpowiedzialności za długi przedsiębiorstwa w tym tą z art. 55(1) kc. – 55(4) kc

W tym kontekście należy wskazać, iż relacja odpowiedzialności następców prawnych pracodawców uregulowana w art. 23(1) kp w stosunku do innych pozakodeksowych źródeł odpowiedzialności była już przedmiotem wypowiedzi najwyższej instancji sądowej. W wyroku z dnia 17 lutego 1999 r. I PKN 569/98 Sąd Najwyższy wskazał, iż prawdą jest, iż przepis art. 23¹ § 1 KP ma zastosowanie tylko w sytuacji, gdy w momencie przejścia w całości lub części zakładu pracy w znaczeniu przedmiotowym przez innego pracodawcę trwa dany stosunek pracy. Inaczej mówiąc **do przejścia pracownika przez nowego pracodawcę nie dochodzi, jeżeli w momencie przejścia zakładu pracy stosunek pracy już był rozwiązany** (por. np. wyrok z dnia 1 października 1997 r., I PKN 296/97, OSNAPiUS 1998 nr 14, poz. 422). Jednak jak podkreślił Sąd Najwyższy **brak zaistnienia przesłanek z art. 23¹ § 1 KP nie oznacza, że nie będą działały inne przepisy dotyczące następstwa prawnego**, a więc przejścia określonych praw i obowiązków z jednego podmiotu na drugi. Następstwo takie i określony zakres przejścia praw i obowiązków **może wynikać wprost z konkretnego przepisu prawa, z aktu administracyjnego, czynności prawnej czy innego zdarzenia prawnego** (por. np. uchwałę z dnia 22 lutego 1994 r., I PZP 1/94, OSNAPiUS 1994 nr 2, poz. 23, dotyczącą śmierci pracodawcy). Można wskazać liczne przypadki takiego przejścia praw i obowiązków, czy wręcz sytuacji prawnej, w tym także w sposób szczególny regulujące przejście pracowników (art. 80 ustawy z dnia 23 listopada 1990 r. o łączności, Dz. U Nr 86, poz. 504 ze zm. - por. uchwałę Trybunału Konstytucyjnego z dnia 10 czerwca 1992 r., W 12/91, OTK 1992 cz. 1, poz. 19; art. 6 ustawy z dnia 30 sierpnia 1996 r. o komercjalizacji i prywatyzacji przedsiębiorstw państwowych, Dz. U. Nr 118, poz. 561 ze zm.; a poprzednio art. 9 ustawy z dnia 13 lipca 1990 r. o prywatyzacji przedsiębiorstw państwowych, Dz. U. Nr 51, poz. 298 ze zm. - por. uchwałę z dnia 2 czerwca 1995 r., I PZP 16/95, OSNAPiUS 1995 nr 21, poz. 261; czy art. 526 lub art. 40 § 2 KC - por. uchwałę składu siedmiu sędziów z dnia 15 grudnia 1992 r., I PZP 56/92, OSNCP 1993 z. 4, poz. 50; por. też uchwałę z dnia 21 września 1990 r., III PZP 4/90, OSP 1991 z. 9, poz. 208).

W świetle wskazanego poglądu Sąd Rejonowy miał obowiązek zbadać czy odpowiedzialność pozwanego nie jest uzasadniona w świetle regulacji z w art. 55(1) k.c. w zw. z art. 300 kp. Uzupełniając argumentację Sądu Najwyższego należy wskazać art. 23(1) kp rozstrzyga przede wszystkim o przejściu praw i obowiązków z nawiązanego stosunku pracy (zakres przedmiotowy) i ubocznie wskazują na zakres odpowiedzialności obu pracodawców ale tylko w przypadku przejścia **części** (a nie całego) zakładu pracy (art. 23(1) § 2 kp). Dodatkowo regulacja ta dotyczy „przejścia zakładu pracy”, który może nastąpić na podstawie różnorodnych zdarzeń prawnych (nabycie w drodze sprzedaży przedsiębiorstwa, dziedziczenia, dzierżawy, użyczenia, nabycia w drodze czynności konkludentnych itp. ...). Tymczasem przywołana w apelacji instytucja z art. 55(1) k.c. nie rozstrzyga kto jest pracodawcą (nie jest to jej przedmiot regulacji) a dotyczy ściśle określonej kwestii – określenia kręgu podmiotów odpowiedzialnych za zobowiązania w przypadku sprzedaży „**całego**” (a nie części) przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 55(1) k.c. W konsekwencji należy uznać, iż normy prawne z art. 23(1) kp i art. 55(1) k.c. nie krzyżują się a zatem nie sposób twierdzić iż ta pierwsza niejako „wypiera” tę drugą. Jest dokładnie odwrotnie. Skoro bowiem art. 55(1) k.c. rozstrzyga tylko o zakresie odpowiedzialności (a nie kto jest pracodawcą) i dotyczy „węższego” zakresu zagadnienia niż regulowany w art. 23(1) kp (tj. odpowiedzialności nabywcy i zbywcy jedynie w przypadku sprzedaży przedsiębiorstwa) to w sprawach w których strona postępowania powołuje się na tą okoliczność jako podstawę odpowiedzialności Sąd ma obowiązek kwestie te zbadać.

W realiach niniejszej sprawy skarżący twierdził, iż (...) sp. z.o.o. nabyła spółkę (...) (nabycie przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 55(1) kc) co uzasadnia odpowiedzialność tej pierwszej na zasadzie art. 55 (4) kc. Twierdził, iż obie spółki funkcjonują w oparciu o tego samego jednoosobowego współnika. Nabywca przejął od poprzednika maszynę, technologie, klientelę, dzierżawę pomieszczeń, pracowników, prawa do umów handlowych itp. Wskazywał, iż wbrew obowiązkowi prawnemu fakt sprzedaży przedsiębiorstwa nie odnotowano w rejestrach KRS. Przy ponownym rozpoznaniu Sąd Rejonowy będzie miał obowiązek twierdzenia te zweryfikować przesłuchując wskazanych przez stronę powodową świadków Z. M., J. D., R. C., W. S. oraz strony L. S. i Z. S. (które to wnioski dowodowe bezzasadnie oddalił Sąd Rejonowy). Zakreślił też stronom termin też do przedstawienia twierdzeń i dokumentów (umów, zestawień itp.) celem wykazania swoich racji. Przy rozpatrywaniu sprawy Sąd I instancji weźmie też pod uwagę ugruntowaną linię orzecznictwa w której wyjaśniono co należy rozumieć przez sprzedaż przedsiębiorstwa w rozumieniu

art. art. 55(1) kc. Przykładowo w wyroku SN z dnia 15-03-2018 r. wskazano, iż „ w związku z brakiem normatywnej definicji zorganizowanej części przedsiębiorstwa w znaczeniu cywilnoprawnym ocena, czy nastąpiło tego rodzaju zbycie, związana jest z **okolicznościami konkretnego przypadku**, zaś sąd dokonujący kwalifikacji prawnej nie jest związany nazwą umowy. Zorganizowaną część przedsiębiorstwa stanowi taki zespół składników materialnych i niematerialnych, **który może funkcjonować w innym miejscu**, niż zbywana część przedsiębiorstwa. **Chodzi więc o zasadniczą część przedsiębiorstwa, bez której nie można byłoby prowadzić działalności gospodarczej** „

Mając na uwadze powyższe Sąd w oparciu o powołane e przepisy oraz art. 386 § 4 kpc orzekł jak w sentencji wyroku.

SSO Beata Urbańska – Woike SSO Rafał Jerka SSO Tomasz Madej